

Full diocesà

27 de setembre del 2020

p4 i p5 —Celebrada la Jornada Diocesana d'inici de curs

p6 i p8 —Preocupació episcopal per la promoció de l'eutanàsia

El Jubileu per la Terra

Des de l'1 de setembre (Dia de la Creació) al 4 d'octubre (Sant Francesc d'Assís), la família cristiana s'uneix a la celebració ecumènica mundial del «Temps de la Creació», en oració i acció per a protegir la nostra llar comuna. En el comitè organitzador d'aquest esdeveniment —nascut en 1989 però que ha anat guanyant progressivament rellevància— hi ha el dicasteri vaticà per a la promoció del desenvolupament integral.

Com a seguidors de Crist de tot el món, compartim el paper com a administradors de la creació de Déu. Veiem que el nostre benestar està entreteixit amb el seu benestar. Aquest any, el lema és «Jubileu per la Terra», una invitació a reflexionar sobre la relació integral entre el descans per a la

Terra i les formes de vida ecològiques, econòmiques, socials i polítiques. Aquest any, en particular, la necessitat de sistemes justos i sostenibles ha estat revelada pels efectes a llarg termini de la pandèmia mundial del Covid-19. En el seu missatge, els líders religiosos afirmen que «l'abast mundial del nou coronavirus ha revelat de manera aclaparadora la nostra naturalesa compartida com a éssers humans i la interconnexió de les nostres economies, estructures polítiques, sistemes de salut, cadenes de producció d'aliments, energia i sistemes de transport. La pandèmia també ha demostrat que tota aquesta xarxa té les seves arrels en la Terra i està limitada per la capacitat d'aquesta per a sostenir les nostres demandes econòmiques i ecològiques».

(Continua a la p. 7.)

«Els publicans i les dones de mala vida us passen al davant»

Diumenge XXVI durant l'any / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meva, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

(18,25-28)

Salm responsorial

Recordeu-vos, Senyor,
de la vostra pietat.

[24]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, per tot el que trobeu en Crist de fortalesa d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entrañable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanaglària. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guïï pels propis interessos, sinó que miri pels altres. Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: [ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedi-ent fins acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.]

(2,1-11)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills va dir al primer: "Fill meu, vés a treballar a la vinya,

avui." Ell respongué: "No hi vull anar." Però després se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: "Hi vaig de seguida, pare." Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.» Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

(21,28-32)

«No feu res
per rivalitat ni
per vanaglària.
Mireu els altres
amb humilitat
i considereu-
los superiors
a vosaltres
mateixos»

Dir «sí» a Déu, de cor i amb fets

Joan Mir Tubau, prev.

«No», però «sí»; «sí», però «no». Aquestes són les dues respostes que un fill i l'altre donen al pare quan són enviats a la vinya, imatge del poble d'Israel. En la segona resposta s'hi endevina la crítica que Jesús fa als grans sacerdots i als notables del poble. Aparentment han dit «sí» a Déu, però, en la pràctica, ha estat un «no» rotund. D'aquí ve que Jesús no s'estigui de dir que els públicans (pecadors) i dones de mala vida, com que han cregut el missatge de Joan Baptista, els passen al davant cap al Regne de Déu. Aquests, malvistos, han estat capaços de canviar el rumb de la seva vida, mentre que els dirigents del poble no s'han penedit ni han cregut. Diuen i no fan...

El retrat d'aquests dos fills és un retrat de nosaltres mateixos. Al llarg de la nostra vida, hi ha moments en què hem dit «no» a la invitació de posar-nos al servei de l'Evangeli, perquè hem donat prioritat a d'altres interessos, però, al final, ens hem decidit a dir «sí»; i, al revés, moments en què el «sí», aparentment generós, en la pràctica, s'ha transformat en un «no» irresponsable.

El sentit de la paràbola és fer-nos adonar que la conducta d'una mateixa persona —nosaltres mateixos—, en el decurs de la vida, és ondulant, fa ziga-zagues, està teixida de fidelitats i infidelitats petites o grans. No obstant això, cal fer confiança a les persones: els qui d'entrada diuen «no» a Déu poden convertir-se de cor i, per tant, acabar dient «sí», treballar generosament pel Regne de Déu.

La imatge

Els dos fills que el pare envia a treballar a la vinya recorden allò que és experiència: uns que ho saben tot i se'n vanten, i unes formiguetes sempre capaces de donar un cop de mà. Ben mirat, tots ens hem de sentir inclosos entre els qui hem dit que faríem i al final ens hem hagut de convertir perquè hem quedat coixos. Sort en tenim de la misericòrdia del Pare, que sempre ens acollirà.

Jesús i sant Joan Baptista (s. XVII).
Matteo Rosselli

Agenda

Lit. hores: Setmana II

28 dilluns

—Sant Venceslau
Beat Francesc Castelló
Jb 1,6-22/Salm 16/Lc 9,46-50

29 dimarts

Sants Arcàngels Miquel,
Gabriel i Rafael
Dn 7,9-10.13-14 o bé Ap 12,7-12a/
Salm 137/Jo 1,47-51

30 dimecres

—Sant Jerònim
Jb 9,1-12.14-16/Salm 87/Lc 9,57-62

1 dijous

—Santa Teresina de Jesús Infant
—Sant Remigi
Comença octubre, consagrat a la
Mare de Déu del Roser
Jb 19,21-27/Salm 26/Lc 10,1-12

2 divendres

Els Sants Àngels de la guarda
Mare de Déu de l'Acadèmia, a Lleida
Beat Antoni Chevrier
Jb 42,1-3.5-6.12-16/Salm 118/
Lc 10,17-24

3 dissabte

—Sant Francesc de Borja
Jb 42,1-3.5-6.12-16/Salm 118/
Lc 10,17-24

4 diumenge XXVII de durant l'any / Cicle A

—Sant Francesc d'Assís
Is 5,1-7/Salm 79/FI 4,6-9/
Mt 21,33-43

El bisbe Romà declara l'Església de Vic com a terra de missió

Celebrada la Jornada Diocesana d'inici de curs

Entorn de l'aniversari de la consagració de l'església mare del bisbat de Vic té lloc cada any el Dia de la Catedral, que serveix com a jornada diocesana d'inici del curs pastoral, enguany en el marc del Sínode.

Aquesta vegada, naturalment, la jornada, celebrada diumenge passt, dia 20 de setembre, estigué marcada per la situació sanitària, que va fer suspendre els actes matinals i ho concentrar tot en la missa presidida pel senyor bisbe.

L'afluència de diocesans fou menor que en altres anys; tanmateix, uns tres quarts de l'aforament de la Catedral s'ompliren, amb les mesures de distanciament pertinents. Igualment, els concelebrants no foren tants com els d'ocasions passades, en una celebració que es pogué seguir en directe pel canal de Youtube del bisbat.

El bisbe Romà, en la seva homilia, fent referència a la incertesa d'aquest inici de curs a causa de la pandèmia, va convidar tothom a fer tres mirades.

Una mirada agraïda al passat

«Una història de santedat i de missió en aquesta diòcesi. Hem de ser agraïts al Senyor per tots els homes i dones que, essent fidels a la seva fe cristiana, han fet possible que aquesta fe arribés a nosaltres: la fe dels apòstols, la fe de l'Església, la

nostra fe, que, amb alegria, professem i vivim emmig del nostre món. Hem rebut aquesta fe cristiana en el si de l'Església catòlica perquè han estat milers i milers les persones que al llarg de 1.600 anys d'història han estat fidels a la fe de Crist (...). Nosaltres som hereus d'aquest passat.»

«Una fe enriquida per molts de vosaltres, que veniu d'un lloc, una cultura i una llengua diferents. Els qui són al presbiteri, els qui sou a la nau i els qui es troben arreu de la diòcesi aporteuen tota la vostra història, el vostre bagatge per a viure també aquí, en l'única Església de Jesucrist, la fe cristiana. La diversitat no ens ha de fer por, sinó que ens enriqueix.»

El futur passa per
una catequesi
reinventada i per
reactivar el Sínode
per l'Esperança

Notícies Breus

Nova secretària a Càritas Diocesana

Després de molts anys de servei a Càritas Diocesana de Vic, Maria Dot deixa la tasca de secretària general, encara que continuarà compromesa amb la Càritas Interparroquial de Torelló.

La seva responsabilitat la continuarà Pilar Mayans, també amb un ampli bagatge a Càritas i que fins al mes de juliol era sots-directora de Càritas Arxiprestal de Vic.

Realitzats els exercicis per al clergat

A principis de setembre van tenir lloc a Caldes de Montbui, dirigits per Mn. Javier Vilanova, rector del Seminari Major Interdiocesà, uns exercicis espirituals. Enguany, amb tota la problemàtica de l'epidèmia, el nombre d'exercitants no podia passar d'una desena.

Foren uns dies que ajudaren a encarar el nou curs amb nou vigor, curs que, especialment a causa de la crisi sanitària, presenta una gran incertesa.

Una mirada amorosa al present

«La vitalitat de l'Església de Vic no és la mateixa enguany, 2020, que temps enrere. Molts conciutadans i familiars han perdut la fe i la pràctica cristiana. Malgrat tot, encara és més cert que la mirada amorosa del Senyor per l'Església de Vic no ha cessat mai. Tampoc ara, en aquest present i amb les dificultats que tenim.»

«Mirem el present amb un amor apassionat. No és pas l'hora de viure la fe cristiana a mitges tintes. És l'hora de fer-ho de debò, de viure en veritat apassionadament.»

«Ser cristià avui no és una qüestió de masses. Ser cristià culturalment ja no és possible. La massa, l'opinió general és d'indiferència i de menypreu. Només es pot ser cristià des d'una opció lliure i cordial, la d'un cor que estima Déu sobre totes les coses. Tots els altres interessos culturals, socials o grups no fan possible avui ser cristià.»

«La missió és una realitat apassionant. Sense oblidar la missió "ad gentes",

sempre necessària, la missió és avui entre nosaltres. Ho dic clarament: l'Església de Vic és terra de missió. Solament podrem sobreviure si vivim la missió amb passió d'amor.»

Una mirada esperançada al futur

«Qui vol futur ha d'invertir en els qui estan pujant. Cal una catequesi reinventada, que sigui un anunci clar de Crist en la comunitat cristiana, en el diumenge dia del Senyor, amb la implicació dels pares.»

«El Sínode Diocesà, el Sínode per l'Esperança, vol posar-nos a tots en camí per a demanar al Senyor que ens il·lumini sobre com ser anunciadors d'ell Crist en la nostra terra. Tots hi estem immersos: els grups sinodals s'han de posar de nou en camí; hem de reiniciar amb il·lusió els treballs dels grups sinodals.»

La missa de la dedicació de la catedral s'acabà amb la pregària col·lectiva pel Sínode Diocesà.

Nomenament d'arxiprest

En data de 14 de setembre, el senyor bisbe signà el nomenament de Mn. Eduard Flores i Serradell com a nou arxiprest de l'Anoia-Segarra.

No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables

Nota episcopal sobre la tramitació de l'eutanàsia

Els bisbes de la Comissió Executiva de la Conferència Episcopal Espanyola han fet pública el dia 14 de setembre una Nota sobre la llei d'eutanàsia que s'està tramitant a les Corts.

S'hi afirma que, «d'una banda, es nega la dimensió social de l'ésser humà, dient "la meua vida és meua i només meua i me la puc treure"» i, d'altra banda, es demana que sigui un altre —la societat organitzada— qui legítimi la decisió o la substitueixi i elimini el sofriment o la manca de sentit, eliminant la vida». I s'hi afegeix: L'epidèmia que anem patint ens ha fet adonar que som responsables els uns dels altres i ha relativitzat les propostes d'autonomia individualista. La mort en sol·ledat de tants malalts i la situació de la gent gran ens interpel·len.»

«El més propi de la medicina és curar, però també cuidar, alleujar i consolar sobretot a la fi d'aquesta vida. La medicina pal·liativa es proposa d'humanitzar el procés de la mort i acompanyar fins al final. No hi ha malalts "incuidables", encara que siguin incurables. Advoquem, doncs, per una adequada legislació de les cures pal·liatives que respongui a les necessitats actuals que no estan plenament ateses. La fragilitat que estem experimentant du-

rant aquest temps constitueix una oportunitat per a reflexionar sobre el significat de la vida, la cura fraterna i el sentit del sofriment i de la mort.»

Inici de curs dels seminaristes

Enguany a l'arxidiòcesi de Tarragona, els dies 9, 10 i 11 de setembre va tenir lloc la convivència d'inici de curs dels formadors i seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya (SMI), al santuari de la Mare de Déu de Loreto.

Van ser acompanyats tots els dies per Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe d'Urgell i bisbe delegat per al SMI, el rector, Mn. Javier Vilanova, el vice-rector, Mn. Gabriel Casanovas, i el director espiritual, Mn. Jaume Gené. Van ser una vintena de seminaristes dels qui conviuran al Seminari amb seu a Barcelona i assistiran a les classes a les Facultats de l'Ateneu Sant Pacià barceloní.

Dies importants per a acollir les cinc noves vocacions (que potser s'ampliaran) que el dilluns dia 14 de setembre començaran el nou curs amb els anteriors seminaristes.

Preparant l'assemblea de Nacions Unides

Redacció

(Prové de la pàgina 1.)

En aquest esdeveniment mundial hi ha diverses activitats proposades, a través de la web (tiempodelacreacion.org), on poden també ser registrades.

Des de l'organització s'explica el lema d'enguany, «Jubileu per la Terra»: «El canvi climàtic és el resultat de la convergència de la cobdícia, la desigualtat i la destrucció de la Terra de Déu. El tema del Jubileu ha estat triat per al Temps de la Creació d'enguany, ja que reflecteix aquests tres temes entrellaçats. El Jubileu és un moment per a renunciar al consum excessiu i als sistemes econòmics basats en el creixement econòmic constant a costa de la Terra i dels pobres. El Jubileu és un temps en el qual els qui han con-

sumit més han de fer una restitució als qui han sofert més. El Jubileu és un temps de descans per a la terra de la constant explotació, a fi de restaurar els ecosistemes i les persones.»

El Temps de la Creació 2020 també serà un moment important perquè la família cristiana aixequi una sola veu per a una acció ràpida i radicalment ambiciosa abans de la 26a Conferència de les Parts (COP) anual de les Nacions Unides per a abordar la crisi climàtica. La COP 26 és particularment significativa, ja que les parts han d'anunciar com implementaran l'Acord Climàtic de París (o si no ho aconseguiran). Aquesta assemblea s'havia de celebrar el pròxim novembre, però a causa de la pandèmia sembla que tindrà lloc al llarg del 2021.

El llibre

Dolor humano, pasión divina

Sor Ana de la Trinidad

Editorial Los Acieritos

168 pp.

15,67 euros

Amb aquest llibre es recupera una de les millors poetesses de la literatura espanyola, una gran mística del segle d'or que havia quedat en l'oblit.

Són una sèrie de sonets que es van publicar en 1970 amb una autoria equivocada, però que anys després —en cercles acadèmics— i gràcies a les investigacions dels carmelites ja es van poder atribuir a sor Ana de la Trinidad.

Ara arriben al gran públic, tornant a posar d'actualitat aquesta religiosa seguidora de santa Teresa de Jesús.

Pensava que no es gosaria en aquests moments, però...

Romà Casanova, bisbe de Vic

En aquests moments, en què tota la societat està lluitant contra la pandèmia del Covid-19, quan les xifres de defuncions encara és molt alta, pensava que no es gosaria tirar endavant el projecte de Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia. I això és una mala notícia, ja que la vida humana no és un bé que estigui a disposició de ningú. La vida l'hem rebuda i tenim el dret i el deure de protegir-la. La societat ha de fer possible, amb tots els mitjans a disposició —com, per exemple, el sistema sanitari a l'abast de tothom— aquest dret i deure.

És d'un gran cinisme aplicar el concepte de «mort digna» a l'acció de posar fi deliberadament a la vida pròpia (suïcidi assistit) o a la vida d'un altre (eutanàsia activa). Mai l'homicidi i el suïcidi no tenen la categoria de dignitat, ja que precisament atempten contra la dignitat de la persona humana. Que el sistema sanitari, pensat per al servei dels malalts, sigui, segons aquest projecte de llei, el que tingui la funció de posar fi a la vida d'una persona, per acció o omissió, és un contrasentit que mina la confiança en el mateix sistema sanitari.

Certament que aquesta **societat del benestar no sap on col·locar el dolor i el patiment**, i encara més quan la ma-

laltia és incurable i irreversible. Per què el sofriment i la mort? Aquesta és una de les qüestions profundes que es planteja tota persona humana, la qual afronta conscientment el propi dolor i la pròpia mort. És adient també a la persona i a la societat encarar aquest tema, no pas amb la fugida, sinó amb tota la càrrega de sentit, de relació, d'estimació de què és capaç. No hi ha malalts dels quals no es pugui tenir cura encara que pateixin mals irreversibles. El que ajuda en el moment de la sofrència és tota aquella atenció que la persona necessita per a pal·liar el seu patiment: atenció mèdica i sanitària, la presència de persones estimades, l'assistència religiosa. Aquí és on es mostra l'autèntica humanitat.

Aprovar la llei de l'eutanàsia significa sembrar més mort en la nostra societat. Quan es passa el llindar de causar la mort a aquells que no tenen una vida «digna», s'obren moltes altres possibilitats d'eliminar els qui, en un determinat moment i sota un pensament dominant concret, es considera que no són «dignes» de viure. Aprenguem la lliçó de la història que ens mostra com una llei aprovada per raons «compassives» fou utilitzada després per a l'extermini de milions de persones.

